

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 270

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 aprilie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
10.	— Decizie privind delegarea atribuțiilor președintelui Camerei Deputaților	1
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 751 din 13 decembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 799 alin. (6) și art. 875 alin. (1) lit. n) și o) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	2–9
	Decizia nr. 27 din 19 ianuarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. (16) și art. 265 din Codul de procedură penală	10–13
	Decizia nr. 28 din 19 ianuarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (4) și (7) din Codul de procedură penală	13–15

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

DECIZIE

privind delegarea atribuțiilor președintelui Camerei Deputaților

În temeiul art. 34 și 35 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Camerei Deputaților emite prezenta decizie.

Articol unic. — În data de 19 aprilie 2017, atribuțiile președintelui Camerei Deputaților vor fi exercitate de domnul deputat Petru Gabriel Vlase, vicepreședinte al Camerei Deputaților.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
NICOLAE-LIVIU DRAGNEA

București, 7 aprilie 2017.
Nr. 10.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 751

din 13 decembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 799 alin. (6) și art. 875 alin. (1) lit. n) și o) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 799 alin. (6) și art. 875 alin. (1) lit. n) și o) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Glaxosmithkline (GSK) — S.R.L. din București în Dosarul nr. 18.440/302/2015 al Judecătoriei Sectorului 5 București și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 393D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției prin avocat Alexandra Rădulescu. Lipsește partea Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că există trei motive de neconstituționalitate care pot fi invocate în legătură cu textele de lege criticate. Astfel, în primul rând, sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât textele de lege criticate nu sunt clare și previzibile. Folosirea semnului „/” nu clarifică cine sunt destinarii normei. În plus, reprezentantul este doar un mandatar în relația cu autoritățile. De asemenea, susține că obligația referitoare la distribuția prin minim trei distribuitori autorizați nu a fost concepută să se aplice în privința tuturor medicamentelor, dar nu sunt indicate medicamentele care sunt exceptate de la această obligație. Totodată, nu este clar ce se înțelege în mod concret prin sintagma „toate măsurile necesare”. Tot în legătură cu acest prim motiv de neconstituționalitate, reprezentantul autorului excepției arată că obligația referitoare la distribuție instituită prin dispozițiile de lege criticate nu este corelată cu dispozițiile referitoare la sancțiunea aplicabilă. Astfel, distribuitorii angro nu sunt deținători ai autorizației de punere pe piață a medicamentelor.

4. Un al doilea motiv de neconstituționalitate se referă la limitarea nejustificată a libertății economice. În acest sens, reprezentantul autorului excepției arată că obligația de a organiza un sistem de distribuție prin minimum trei distribuitori angro elimină posibilitatea unei distribuții directe de către deținătorul autorizației de punere pe piață a medicamentelor. Or, această modalitate de distribuție directă este admisă la nivelul legislației europene. În plus, măsura nu este proporțională. Art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 nu reglementează o nevoie socială. Alegerea numărului de trei distribuitori angro nu asigură o distribuție eficientă la nivelul întregii țări. În același

timp, se pune în sarcina deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentului ori a reprezentantului acestuia un cost exorbitant. Prin urmare, raportat la beneficiile reduse aduse în slujba pacienților, această sarcină este disproporționată.

5. Al treilea motiv de neconstituționalitate are în vedere lipsa de congruență dintre textele de lege criticate și reglementările în materie ale Uniunii Europene.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, considerând că argumentele invocate de autorul excepției nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate. În subsidiar, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 22 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 18.440/302/2015, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 799 alin. (6) și art. 875 alin. (1) lit. n) și o) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.** Excepția a fost ridicată de Glaxosmithkline (GSK) — S.R.L. din București în cadrul unei acțiuni în contencios administrativ, în contradictoriu cu Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale (A.N.M.D.M.), în care a solicitat, între altele, anularea unui proces-verbal de constatare a contravenției emis de A.N.M.D.M., prin care s-a constatat nerespectarea obligației prevăzute de art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 și s-a dispus aplicarea unei amenzi contravenționale.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul excepției arată că dispozițiile art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 au fost introduse prin art. I pct. 127 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 132/2014, fără ca necesitatea normei să fie justificată în cuprinsul ordonanței. Aceste dispoziții de lege sunt o aplicație a obligației de serviciu public prevăzute de Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman, obligație care se regăsește și în art. 699 pct. 19 și art. 804 alin. (2) din Legea nr. 95/2006. Autorul excepției invocă dispozițiile din preambulurile (2), (3) și (38), art. 1 pct. 18 și 18a, precum și art. 6 și art. 81 din Directiva 2001/83/CE, arătând că, potrivit acestor dispoziții, sfera obligației de serviciu public cuprinde: obligația de a asigura în mod permanent o gamă adecvată de medicamente care să răspundă necesităților pacienților, aprovizionarea corespunzătoare și continuă cu medicamente a farmaciilor și a persoanelor autorizate să livreze medicamente, astfel încât nevoile pacienților din statul membru respectiv să fie satisfăcute și obligația de a livra pe întreg spațiul respectiv cantitățile solicitate în cel mai scurt termen. Totodată,

arată că Directiva 2001/83/CE a lăsat la latitudinea statelor membre măsurile de implementare, cu condiția expresă ca aceste norme să fie justificate de rațiuni de protecție a sănătății publice, să fie proporționale cu obiectivul acestei protecții și să fie conforme cu dispozițiile tratatului privind libera circulație a mărfurilor și concurența. Aceste coordonate nu sunt respectate de textul de lege supus analizei de constituționalitate, care este vag, neclar și insuficient circumstanțiat, dând loc unor interpretări de natură să încalce libertatea economică. Astfel, A.N.M.D.M. a interpretat textul de lege în sensul că deținătorul autorizației de punere pe piață și reprezentantul acestuia au obligația de a distribui direct și nemijlocit fiecare dintre medicamentele din portofoliul acestora decontate în sistemul național de sănătate, prin cel puțin trei distribuitori angro autorizați. Or, consideră că interpretarea corectă ar trebui să fie aceea potrivit căreia obligația prevăzută de art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 trebuie să se aplice întregului portofoliu de produse, iar nu fiecărui medicament în parte, deținătorul autorizației de punere pe piață și reprezentantul lui nefiind obligați să distribuie nemijlocit și direct medicamentele către cel puțin trei distribuitori angro. Prin urmare, ar fi suficient ca medicamentele să ajungă la consumatorul final prin cel puțin trei surse de distribuție angro diferite. Mai arată că reprezentantul deținătorului autorizației de punere pe piață nu poate efectua distribuția direct și nemijlocit, având în vedere că acesta este un simplu mandatar pentru asigurarea relației cu autoritățile.

9. Așa fiind, autorul excepției consideră că obligația legală instituită de art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 este neclară și imprevizibilă în ceea ce privește subiecții acesteia, nefiind clar dacă subiectul obligației impuse este atât deținătorul autorizației de punere pe piață, cât și reprezentantul acestuia, sau în ce condiții răspunderea aparține deținătorului autorizației de punere pe piață și în ce condiții răspunderea aparține reprezentantului acestuia. Folosirea semnului de punctuație „/” este de natură a genera confuzii cu privire la posibilitatea de identificare a destinatarilor normei. Necesitatea clarificării textului de lege în acest sens este cu atât mai importantă cu cât reprezentantul deținătorului autorizației de punere pe piață are doar calitatea de simplu mandatar.

10. De asemenea, autorul susține că textul de lege criticat este neclar și imprevizibil și în ceea ce privește domeniul de aplicare și obiectul pe care îl vizează, întrucât nu se poate deduce dacă obligația distribuirii prin trei distribuitori angro se aplică cu privire la fiecare medicament în parte sau se aplică cu privire la întregul portofoliu aparținând deținătorului autorizației de punere pe piață și care sunt medicamentele cu privire la care se aplică. În acest sens, arată că Ministerul Sănătății nu a emis un ordin care să clarifice situațiile exceptate de la aplicarea obligației stabilite prin art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006, motiv pentru care nu se pot determina cu certitudine medicamentele cu privire la care se aplică sau nu obligația respectivă. În plus, nu se înțelege din sintagma „*la toate măsurile necesare*” care sunt în mod concret obligațiile ce revin deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentelor și ce anume revine reprezentatului. Totodată, nu este clar dacă este îndeplinită obligația de a lua măsurile necesare pentru a asigura distribuția prin trei distribuitori și în situația în care deținătorul autorizației de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentantul acestuia desemnează o societate din grupul lor care să încheie aceste contracte cu distribuitorii, atât timp cât medicamentele ajung la pacienți prin cel puțin trei distribuitori angro, sau dacă norma cere imperios ca subiecții prevăzuți de normă să încheie nemijlocit și direct contracte de distribuție cu cel puțin trei distribuitori. Întrucât legea nu distinge, se pot naște interpretări care să excedeze obiectul obligației reglementate, așa cum este și interpretarea dată de A.N.M.D.M., care este excesivă și disproporționată, ducând la încălcarea libertății economice.

11. Autorul excepției arată, în continuare, că sancțiunea instituită pentru încălcarea obligației prevăzute de art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 este neclară, deoarece, din cuprinsul art. 875 alin. (1) lit. n) și o) din aceeași lege, reiese că sancțiunea nerespectării acestei obligații poate fi aplicată și distribuitorului angro. Prin urmare, conținutul art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 devine și mai imprecis.

12. În continuare, autorul excepției susține că dispozițiile art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006, prin obligația pe care o impun, restrâng libertatea economică. Astfel, deținătorul autorizației de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentantul acestuia nu mai dispun de libertate în alegerea celor mai buni termeni contractuali cu distribuitorii angro, riscând să își compromită criteriile de alegere a partenerilor contractuali în scopul exclusiv de a îndeplini cerințele prevăzute de art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006. Totodată, pentru ipoteza în care este avut în vedere un număr mai mare de medicamente, obligația instituită de textul de lege criticat ar presupune un efort logistic substanțial și costuri excesive dacă cei trei distribuitori nu coincid pentru toate aceste medicamente. În plus, dacă nu există trei distribuitori angro distincți, îndeplinirea obligației prevăzute de art. 799 alin. (6) din Legea nr. 96/2006 ar fi imposibilă. Deținătorul autorizației de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentantul acestuia au obligația de a distribui în mod direct pe piață către trei distribuitori, neputând distribui prin entitatea specializată din grup care ar putea mai departe la rândul ei să distribuie prin trei distribuitori angro autorizați. Astfel se elimină posibilitatea acestei entități de a-și organiza activitatea pe principii economice și concurențiale și se elimină sistemele de distribuție directă, exclusivă și selectivă prin doi distribuitori de medicament, deși aceste sisteme de distribuție sunt permise de Regulamentul Uniunii Europene nr. 330/2010.

13. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate instituie o măsură arbitrară și nejustificată obiectiv. În acest sens, arată că existența unui număr de trei distribuitori angro nu conduce în mod necesar la asigurarea unui stoc suficient de medicamente sau la acoperirea unei arii geografice extinse a distribuției medicamentelor, întrucât distribuitorii nu sunt obligați să distribuie în anumite zone geografice. Mai mult, există distribuitori care asigură distribuția medicamentelor pe arii extinse, astfel că nu sunt necesari și alți distribuitori.

14. Totodată, autorul susține că măsura instituită prin art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 este disproporționată și nerezonabilă. Astfel, arată că dezideratul asigurării stocurilor suficiente și a fluxului constant de medicamente pe piață poate fi asigurat prin mecanismele existente în legislație și fără impunerea obligației de distribuție prin minimum trei distribuitori. De asemenea, măsura criticată nu este cea mai puțin oneroasă dintre cele la care ar fi putut apela legiuitorul, nu își vedește necesitatea în condițiile pieței, neexistând niciun caz investigat ori sancționat de A.N.M.D.M. pentru neasigurarea stocurilor de medicamente până la introducerea obligației sus-menționate și nu își vedește utilitatea, neasigurând, dincolo de orice dubiu, efectul scontat în piață.

15. În sfârșit, autorul excepției susține că restrângerea libertății economice impusă de dispozițiile art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 este contrară prevederilor dreptului Uniunii Europene. În acest sens, invocă dispozițiile art. 16, art. 52 și art. 53 din Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene referitoare la libertatea de a desfășura o activitate economică, precum și întinderea și modalitatea de interpretare, respectiv eventualele limitări ale acesteia și arată că obligația de serviciu public este reglementată de Directiva 2001/83/CE care reprezintă în sine o ingerință importantă în libertatea fundamentală a întreprinderilor active pe piața farmaceutică de a-și organiza în mod independent activitatea economică. Astfel,

arată că, potrivit art. 81 din directiva amintită, reprezentantul deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentelor nu este subiect al obligației de serviciu public. De asemenea, din preambulul 38 la directivă reiese că obligația de serviciu public este impusă comercianților angro, fie ei deținători ai autorizației de punere pe piață sau distribuitori, neputând fi impusă entităților care nu au această calitate. Mai arată că, potrivit aceluiași reglementări ale Uniunii Europene, obligația de serviciu public trebuie să fie justificată din rațiuni de protecție a sănătății publice și să fie proporțională cu obiectivul acestei protecții, în conformitate cu normele tratatului, în special cele privind libera circulație a mărfurilor și concurența. Or, obligația impusă de art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 nu este proporțională cu scopul urmărit, fiind excesiv de oneroasă, mergând mai departe de ceea ce este necesar pentru atingerea scopului urmărit. În plus, nu este conformă cu regulile de concurență, eliminând practic distribuția directă, distribuția exclusivă și distribuția selectivă prin mai puțin de trei distribuitori angro ai medicamentelor, deși aceste sisteme de distribuție sunt permise de Regulamentul Uniunii Europene nr. 330/2010.

16. **Judecătoria Sectorului 5 București** apreciază că excepția de neconstituționalitate este admisibilă, însă, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia acestei excepții.

17. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

18. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că folosirea semnului de punctuație „/” în cuprinsul art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 nu poate fi interpretată decât în sensul că cel obligat la respectarea normei legale este titularul autorizației de punere pe piață, iar reprezentantul îndeplinește obligația legală în numele acestuia, în ipoteza în care sediul deținătorului nu se află pe teritoriul României și evident acționează prin reprezentant.

19. În ceea ce privește modalitatea de redactare a contravențiilor din art. 875 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 95/2006, consideră că ipoteza avută în vedere de legiuitor la redactarea contravenției a fost aceea în care deținătorul autorizației de punere pe piață are și calitatea de distribuitor angro, ceea ce l-ar putea determina să distribuie doar el medicamentele respective, motiv pentru care și sancțiunea impusă constă, pe lângă amendă, și în suspendarea autorizației de funcționare.

20. Guvernul arată totodată că domeniul de aplicare a normei este clar, referindu-se la „medicamente decontate în cadrul sistemului național de asigurări sociale de sănătate” care sunt distribuite angro. Argumentele privind modul de interpretare a legii nu sunt de natură să susțină neconstituționalitatea textului criticat, interpretarea și aplicarea normei fiind de competența instanțelor de judecată și nu a Curții Constituționale.

21. În continuare, arată că art. 53 din Constituție nu este aplicabil în cauză, având în vedere că nu este vorba despre o limitare temporară a exercițiului unui drept fundamental. Dispozițiile de lege criticate legiferează condițiile de exercitare a unei activități economice în general, nu pentru o perioadă de timp. Prevederile art. 45 din Legea fundamentală garantează, într-adevăr, accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora, însă în condițiile legii, legiuitorul fiind în măsură, în funcție de anumite aspecte concrete, să decidă ce reguli impune.

22. În sfârșit, în ceea ce privește critica referitoare la contrarietatea dintre dispozițiile de lege criticate și reglementările Uniunii Europene, invocă cele reținute prin Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010 în sensul lipsei de competență a Curții Constituționale de a se pronunța asupra acestor aspecte.

23. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

25. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 799 alin. (6) și art. 875 alin. (1) lit. n) și o) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 799 alin. (6): „În cazul medicamentelor decontate în cadrul sistemului național de asigurări sociale de sănătate, deținătorul autorizației de punere pe piață/reprezentantul acestuia în România ia toate măsurile necesare astfel încât distribuția angro a acestor medicamente să se realizeze prin minimum 3 distribuitori angro autorizați, cu excepția situațiilor stabilite prin ordin al ministrului sănătății.”;

— Art. 875 alin. (1) lit. n) și o): „(1) Constituie contravenții următoarele fapte și se sancționează după cum urmează: [...]

n) cu amendă de la 50.000 lei la 100.000 lei și suspendarea autorizației de funcționare, în cazul nerespectării de către distribuitorii angro a obligațiilor prevăzute la art. 699 pct. 19, a obligațiilor stabilite potrivit art. 799 alin. (6) și art. 804 alin. (2);

o) cu amendă de la 50.000 lei la 100.000 lei, în cazul nerespectării de către deținătorul autorizației de punere pe piață/reprezentantul deținătorului autorizației de punere pe piață a obligațiilor prevăzute la art. 699 pct. 19 și art. 804 alin. (2), precum și a obligațiilor stabilite potrivit art. 799 alin. (6);”.

26. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 1 alin. (5) referitor la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 vizând restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale și art. 135 alin. (1) prin care se arată că „Economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență.” Totodată, autorul excepției invocă dispozițiile art. 148 alin. (2) din Constituție, prin raportare la prevederile Directivei 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman și ale art. 16, art. 52 și art. 53 din Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene, referitoare la libertatea de a desfășura o activitate comercială, întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor consacrate de cartă, respectiv nivelul de protecție acordat acestor drepturi.

27. Examinând dispozițiile de lege criticate, Curtea constată că prevederile art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 au fost introduse în acest act normativ, anterior republicării sale, prin art. I pct. 127 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 11 februarie 2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 132/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 10 octombrie 2014. Art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 face parte din titlul XVIII — „Medicamentul”, capitolul VII — „Distribuția medicamentelor și brokerajul de medicamente” din Legea

nr. 95/2006, reglementând una dintre condițiile necesare a fi îndeplinite pentru distribuția angro a medicamentelor pe piață, respectiv aceea ca distribuția angro a medicamentelor decontate în cadrul sistemului național de asigurări sociale de sănătate să se realizeze prin minimum 3 distribuitori angro autorizați. Acest capitol de lege integrează în dreptul intern dispozițiile titlului VII „Distribuția angro a medicamentelor și intermedierea de medicamente” din Directiva 2001/83/CE.

28. Obligația instituită de art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 se adresează fie deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentului, fie reprezentantului acestuia, atunci când distribuția în România se face prin intermediul acestuia. În acest sens, Curtea amintește că, potrivit dispozițiilor art. 704 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, „niciun medicament nu poate fi pus pe piață în România fără o autorizație de punere pe piață emisă de către ANMDM, în conformitate cu prevederile prezentului titlu, sau fără o autorizație eliberată conform procedurii centralizate”, iar potrivit alin. (3) al aceluiași articol, „Deținătorul autorizației de punere pe piață este responsabil de punerea pe piață a medicamentului; desemnarea unui reprezentant nu exonerează deținătorul autorizației de punere pe piață de răspundere juridică.” Cât privește calitatea de reprezentant, art. 699 pct. 20 din Legea nr. 95/2006 prevede că acesta este „persoana cunoscută în mod obișnuit sub denumirea de reprezentant local, desemnat de către deținătorul autorizației de punere pe piață să îl reprezinte în România;”.

29. Așa cum s-a reținut mai sus, dispozițiile de lege supuse analizei de constituționalitate fac parte din ansamblul reglementărilor care stabilesc condițiile distribuției angro a medicamentelor, scopul general al reglementării fiind acela de a asigura protejarea sănătății publice. În Preambulul alin. (2) al Directivei 2001/83/CE se prevede, în mod expres, că „obiectivul esențial al normelor care reglementează producția, distribuția și utilizarea medicamentelor trebuie să fie protejarea sănătății publice”. În vederea îndeplinirii acestui obiectiv general, art. 699 pct. 19 din Legea nr. 95/2006 stabilește în sarcina deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentelor ori a reprezentantului acestuia, precum și a distribuitorilor angro o obligație de serviciu public, care vizează asigurarea permanentă a unei game adecvate de medicamente care să răspundă necesităților unui spațiu geografic determinat, așa cum sunt formulate și motivate de către Ministerul Sănătății, și livrarea pe întreg spațiul respectiv a cantităților solicitate în cel mai scurt termen de la primirea comenzii. În același timp, art. 804 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 prevede că „Deținătorul unei autorizații de punere pe piață/reprezentantul deținătorului autorizației de punere pe piață pentru un medicament și distribuitorii angro ai aceluiași medicament pus efectiv pe piață în România au obligația de a asigura, în limitele responsabilităților lor, stocuri adecvate și continue din acel medicament către farmacii și persoanele autorizate să furnizeze medicamente, astfel încât nevoile pacienților din România să fie acoperite, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului sănătății”. Atât art. 699 pct. 19, cât și art. 804 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 sunt transpuneri în dreptul intern ale prevederilor art. 1 pct. 18 și art. 81 din Directiva 2001/83/CE.

30. Curtea apreciază că obligația de a lua toate măsurile necesare în vederea distribuirii unui medicament prin minimum trei distribuitori angro vizează protejarea consumatorilor, respectiv asigurarea unui acces efectiv la medicamente, la prețuri care să fie rezultatul mecanismelor concurențiale și reducerea condițiilor care ar determina un blocaj al furnizării acestor medicamente pe piață, ceea ce reprezintă, în egală măsură, o expresie a obligației statului prevăzută de art. 34 alin. (2) din Constituție de a asigura sănătatea publică, dar și o modalitate de concretizare a angajamentelor ce revin statului în calitate de membru al Uniunii Europene de a implementa

reglementările referitoare la uzul uman de medicamente ce decurg din Directiva 2001/83/CE.

31. Dispozițiile art. 875 alin. (1) lit. n) și o) din Legea nr. 95/2006 reglementează sancțiunile ce se aplică în cazul nerespectării obligației prevăzute la art. 799 alin. (6) din aceeași lege.

32. Analizând criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea reține că un prim aspect de neconstituționalitate pe care autorul excepției îl invocă privește lipsa de claritate și previzibilitate a dispozițiilor art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006, sens în care arată că din textul de lege nu rezultă în mod evident obligația deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentului sau a reprezentantului acestuia de a distribui fiecare medicament prin cel puțin trei distribuitori angro. Astfel, în opinia sa, textul de lege ar putea fi interpretat și în sensul în care această obligație privește întregul portofoliu de produse al deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentului. De asemenea, consideră că obligația prevăzută de textul de lege criticat este îndeplinită și în situația în care medicamentele ajung la consumatorul final prin cel puțin trei surse de distribuție angro diferite, chiar dacă deținătorul autorizației de punere pe piață a medicamentului a distribuit inițial medicamentele către un număr mai mic de distribuitori angro.

33. Critica autorului excepției vizând caracterul neclar și lipsit de previzibilitate al dispozițiilor art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 privește și subiectele cărora le revine obligația de distribuție reglementată de acest text de lege, autorul excepției considerând că folosirea semnului „/” generează confuzii. De asemenea, autorul arată că sintagma „la toate măsurile necesare” nu clarifică obligațiile concrete ce revin deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentelor și cele care revin reprezentantului acestuia.

34. Din perspectiva aceleiași critici de neconstituționalitate, vizând neclaritatea textului de lege examinat, autorul excepției susține că nu pot fi stabilite cu precizie medicamentele pentru care obligația de distribuție prin cel puțin trei distribuitori angro există, de vreme ce nu au fost emise ordinele ministeriale prin care să se stabilească medicamentele exceptate de la această obligație.

35. Față de aceste critici, Curtea reține că dispozițiile art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 se referă, în conținutul lor, la „medicamentele decontate în cadrul sistemului național de asigurări sociale de sănătate”, neexistând precizarea expresă că obligația pe care o instituie are în vedere fiecare medicament în parte. Însă, modul de redactare a dispozițiilor de lege conduce la această din urmă interpretare, putându-se reține că, prin folosirea substantivului „medicamentele” la forma plural, articol hotărât, legiuitorul a intenționat să arate că obligația pe care o instituie privește toate medicamentele decontate în cadrul sistemului național de asigurări sociale de sănătate, cu excepțiile prevăzute de lege. Curtea apreciază însă că a stabili înțelesul dispozițiilor art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 în sensul în care obligația de distribuție a medicamentelor către cel puțin trei distribuitori angro ar viza întreg portofoliul de produse, iar nu fiecare medicament în parte, ar face ca reglementarea să fie lipsită de rațiune, neavând nicio consecință asupra protecției consumatorilor, a facilitării accesului acestora la medicamente și a diminuării condițiilor în care furnizarea medicamentelor către populație ar putea fi întreruptă. Altfel spus, o astfel de interpretare nu s-ar justifica și nu s-ar integra sub nicio formă obiectivului general al reglementării, acela de a asigura protecția sănătății publice. Or, Curtea consideră că interpretarea unei norme legale impune nu doar stabilirea înțelesului gramatical al acesteia, dar și corelarea acesteia cu obiectivul urmărit de legiuitor, *ratio legis*. Astfel, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009,

a reținut că „în activitatea sa de interpretare a legii, judecătorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor [...]”. Prin urmare, având în vedere rațiunile urmărite de legiuitor în redactarea dispozițiilor art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006, Curtea apreciază că acestea nu sunt susceptibile de a fi interpretate într-un alt sens decât acela în care obligația de distribuție prin cel puțin trei distribuitori angro vizează fiecare medicament în parte, iar nu ansamblul portofoliului de produse medicamentoase pe care îl are un deținător al autorizației de punere pe piață a medicamentelor ori reprezentantul acestuia, interpretare care ar face ca reglementarea să fie lipsită de utilitate.

36. Cât privește susținerea potrivit căreia obligația instituită de dispozițiile art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 ar avea un conținut neclar, nefiind evident în ce măsură sintagma „*la toate măsurile necesare*” se consideră a fi îndeplinită și dacă este suficient ca, în final, medicamentele să ajungă la consumator prin minimum trei distribuitori angro, chiar dacă această ramificare nu are loc de la nivelul deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentului ori a reprezentantului acestuia, ci în procesul de distribuție ulterior, de la un distribuitor angro către alți distribuitori angro, Curtea apreciază că textul de lege stabilește, fără posibilitatea de interpretare echivocă, o obligație în sarcina deținătorului autorizației de punere pe piață sau a reprezentantului acestuia de a distribui fiecare medicament aflat în portofoliul de produse prin minimum trei distribuitori angro, rațiunile acestei obligații fiind cele mai sus arătate. Sintagma „*la toate măsurile necesare*” nu poate fi interpretată decât în sensul în care ramificarea distribuției medicamentelor trebuie să fie rezultat al voinței și acțiunii subiectelor prevăzute de lege, iar nu un rezultat al distribuției ulterioare, pe care deținătorul autorizației de punere pe piață sau reprezentantul acestuia nu o mai poate influența. Formularea deschisă, nelimitativă aleasă de legiuitor nu lipsește norma de caracterul său imperativ, transformând obligația într-o simplă opțiune pentru subiectele vizate, ci are în vedere posibila incidență a unor situații când împrejurări obiective ar împiedica realizarea obligației, precum și necesitatea respectării libertății economice, respectiv a libertății de a decide maniera concretă de realizare a acesteia.

37. Analizând în continuare textul de lege sub aspectul clarității stabilirii subiectelor vizate de ipoteza normei, Curtea observă că reglementarea se referă la două ipoteze alternative, prin folosirea barei oblice „/”, al cărei sens este acela de separare a variantelor, fiind echivalentul conjuncției „sau”, care marchează alternativa. Astfel, obligația instituită de art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 revine deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentului. În cazul în care sediul acestuia nu se află pe teritoriul României, obligația incumbă reprezentantului local. Prin urmare, Curtea reține că textul de lege criticat nu prezintă neclarități sub aspectul stabilirii subiectelor cărora le revine obligația stabilită de ipoteza normei.

38. Aceeași concluzie se impune și în ceea ce privește stabilirea obiectului la care se referă obligația de distribuție, fiind în mod expres menționate „*medicamentele decontate în cadrul sistemului național de asigurări sociale de sănătate*”. Împrejurarea că nu au fost adoptate reglementări suplimentare, prin care să se prevadă medicamentele exceptate de la distribuția prin minimum trei distribuitori angro, nu este de natură să afecteze claritatea normei, cu atât mai mult cu cât legiuitorul este liber să stabilească dacă este cazul să instituie astfel de excepții, să selecteze medicamentele exceptate și să modifice aceste norme legale.

39. Analizând, în continuare, dispozițiile art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 din perspectiva criticilor care privesc restrângerea libertății economice, Curtea reține, în acord cu cele

statuate prin Decizia nr. 322 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 3 august 2005, că aceasta are în vedere „posibilitatea oricărei persoane de a iniția și întreprinde o activitate cu scop lucrativ.” Prin Decizia nr. 768 din 18 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 4 martie 2015, Curtea a statuat totodată că principiul libertății economice constituie, împreună cu libera inițiativă, fundamentul economiei de piață, având un conținut normativ complex, care privește atât începerea unei activități economice, cât și desfășurarea acesteia într-un mediu concurențial nedistorsionat de bariere legale discriminatorii și practici anticoncurențiale, abuzive sau neloiale. În considerarea specificului economiei de piață, rolul statului este limitat la crearea cadrului general, economic, social și politic necesar pentru derularea activității operatorilor economici, ceea ce implică adoptarea unor reglementări restrictive, dar în limitele impuse de asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor, reglementări care nu pot afecta substanța drepturilor. Accesul liber la o activitate economică nu exclude, ci, dimpotrivă, implică stabilirea unor limite de exercitare a libertății economice, prin interzicerea faptelor ilicite, prejudiciabile pentru societate sau pentru alte persoane. În consecință, libertatea economică nu este absolută, ci comportă anumite limite. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 45 din Constituție, atât accesul liber al persoanei la o activitate economică, cât și exercitarea acesteia se desfășoară „*în condițiile legii*”, așa cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 929 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 23 noiembrie 2007, sau Decizia nr. 31 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 8 martie 2010.

40. Prin urmare, Curtea reține că libertatea economică este un drept cu o natură complexă, care presupune, în primul rând, posibilitatea inițierii unei activități economice, dar care nu se oprește la aceasta, ci vizează și existența unui cadru care să permită manifestarea inițiativei economice fără interferențe care ar afecta însăși esența sa. Cu toate acestea, necesitatea creării acelor condiții care să permită tuturor participanților la viața economică exercitarea drepturilor ce se circumscriu libertății economice, dar și imperativul armonizării activității economice cu interesele și drepturile altor persoane ori interesele generale ale societății impun adoptarea unor reglementări care să contureze limitele dreptului consacrat de art. 45 și art. 135 din Constituție în vederea realizării acestor obiective.

41. Cât privește obligația impusă de art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006, Curtea observă că aceasta nu instituie o măsură de natură să împiedice accesul liber la o activitate economică, ci solicită societății care desfășoară o activitate economică să inițieze raporturi contractuale care pot depăși interesele comerciale ale acesteia. Pentru a aprecia dacă această obligație reprezintă o restrângere neconstituțională a exercițiului libertății economice ori, din contră, este o expresie a libertății legiuitorului de a reglementa limitele manifestării acestui drept fundamental, Curtea consideră că este necesară efectuarea unui test de proporționalitate, în care să se analizeze dacă această măsură este justificată de un scop legitim, dacă este adecvată scopului avut în vedere de legiuitor, necesară și dacă se păstrează un just echilibru între drepturile și interesele în concurs. Așa cum Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013, și Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, paragraful 30, conform principiului proporționalității, „orice măsură luată trebuie să fie adecvată — capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară — indispensabilă pentru îndeplinirea scopului și proporțională — justul echilibru

între interesele concrete pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit. Astfel, în vederea realizării testului de proporționalitate, Curtea trebuie, mai întâi, să stabilească scopul urmărit de legiuitor prin măsura criticată și dacă acesta este unul legitim, întrucât testul de proporționalitate se va putea raporta doar la un scop legitim”. De asemenea, Curtea a precizat prin Decizia nr. 266 din 21 mai 2013 că pentru corecta aplicare a testului este necesară examinarea fiecăruia dintre cele 3 elemente în ordinea respectivă.

42. Procedând prin urmare la analiza obligației instituite de dispozițiile art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 în sarcina deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentelor sau a reprezentantului acestuia de a distribui medicamentele prin cel puțin trei distribuitori angro, Curtea constată, așa cum s-a reținut și mai sus, că această măsură are ca obiectiv protejerea sănătății publice. Dreptul la ocrotirea sănătății este un drept fundamental, consacrat de art. 34 din Constituție și este însoțit de obligația corelativă a statului de a lua măsuri necesare în vederea protejării sale, obligație care presupune, între altele și asigurarea necesarului de medicamente pentru populație, posibilitatea efectivă, concretă de a avea acces la aceste medicamente și înlăturarea condițiilor care ar bloca furnizarea lor către populație, situație care ar antrena efecte negative deosebit de grave, ori chiar punerea în pericol a vieții persoanelor aflate sub tratament medicamentos.

43. În contextul acestor reglementări și având în vedere obiectivul mai sus arătat, legiuitorul a instituit pentru deținătorul autorizației de punere pe piață a unui medicament sau pentru reprezentantul acestuia obligația de a lua toate măsurile necesare în vederea distribuirii medicamentelor prin cel puțin trei distribuitori angro. Una dintre rațiunile evidente ale instituirii acestei obligații este aceea de a impune o reglementare care să prevină riscul monopolizării pieței medicamentelor de către un singur distribuitor, prin îndepărtarea concurenței, ceea ce are desigur efecte asupra prețului la care medicamentele ajung în final la consumator, influențând accesul populației la tratamentele necesare. Curtea apreciază ca fiind relevantă împrejurarea că deținătorul autorizației de punere pe piață poate cumula și calitatea de distribuitor angro, astfel încât, în lipsa reglementării supuse analizei de constituționalitate, ar putea opta pentru excluderea altor distribuitori angro.

44. De asemenea, Curtea consideră că distribuția unui medicament prin mai mulți distribuitori angro îndepărtează riscul apariției unui blocaj în furnizarea medicamentelor către populație, situație posibilă în măsura în care ar exista un unic distribuitor angro, iar acesta s-ar afla în imposibilitatea obiectivă de a distribui mai departe medicamentele. Existența mai multor distribuitori angro al aceluiași medicament face ca un astfel de risc să fie diminuat ori chiar înlăturat, medicamentul putând ajunge la consumatori prin mijloacele de distribuție alternative.

45. Nu în ultimul rând, Curtea apreciază că reglementarea vizează și o distribuție cât mai extinsă din punct de vedere teritorial a medicamentelor.

46. Având în vedere importanța majoră pentru sănătate a condițiilor în care se realizează producția, distribuția și utilizarea medicamentelor, statul este chemat să reglementeze cu strictețe condițiile în care aceste procese au loc, putând interveni asupra deciziilor economice atunci când acestea au efecte directe asupra modului în care este satisfăcută nevoia de medicamente a populației. Curtea apreciază că obligația instituită prin art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 este cea mai în măsură să asigure o ramificare eficientă a distribuției de medicamente, cu toate consecințele aferente, încă de la nivelul intrării pe piață a acestora, astfel că această măsură este nu doar ca adecvată, ci și necesară, în lumina prevederilor art. 53 din Constituție.

47. Reținând, prin urmare, că obligația instituită prin textul de lege criticat urmărește un scop legitim și adecvat, rămâne să se aprecieze dacă măsura dispusă prin textul de lege criticat este proporțională cu obiectivul urmărit de legiuitor și dacă se creează un echilibru just între nevoia de a proteja sănătatea populației și restrângerea adusă exercitării libertății economice. Astfel, Curtea urmează să pună în balanță importanța și impactul drepturilor fundamentale aflate în concurență, precum și gradul în care măsura legală criticată contribuie la afectarea unuia dintre aceste drepturi și realizarea celui alt drept.

48. Astfel, Curtea constată că dreptul la ocrotirea sănătății, consacrat în art. 34 din Constituție, poate fi privit ca o extensie a dreptului la viață, la integritate fizică și corporală. În măsura în care dispozițiile constituționale ale art. 22 alin. (1) garantează dreptul la viață — orice atingere adusă acestui drept aflându-se sub interdicție absolută —, dar și dreptul la integritate fizică și corporală, obligația statului, prevăzută de art. 34 alin. (2) din Constituție de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice, apare ca o modalitate prin care statul contribuie în mod activ la protecția acestor drepturi fundamentale, primordiale ale ființei umane. Curtea apreciază că, în societatea contemporană, simpla obligație negativă de care sunt ținute autoritățile de a nu lua măsuri de natură să aducă atingere dreptului la viață ori integritate fizică ori psihică și prevenirea vătămării persoanelor prin incriminarea și sancționarea penală nu mai pot fi privite ca suficiente, implicarea statului în asigurarea cadrului și a mijloacelor necesare îngrijirii sănătății reprezentând un imperativ la fel de important în garantarea acestor drepturi. Deși măsurile concrete care asigură ocrotirea sănătății rămân o opțiune a statului, în funcție de o multitudine de factori, așa cum sunt resursele financiare ori nevoile speciale de ocrotire a sănătății pe care le are societatea la un anumit moment, obiectivul urmărit trebuie însă să fie mereu același și privește, în mod primordial, protecția omului, ca entitate biologică.

49. Importanța dreptului la ocrotirea sănătății este subliniată și prin consacarea sa în cadrul mai multor documente internaționale, așa cum este art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 12 din Pactul internațional privind drepturile economice, sociale și culturale, art. 35 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, ori art. 11 și art. 13 din Carta Socială Europeană revizuită. Subliniind importanța acestui drept, Comitetul European pentru Drepturi Sociale, instituit de Carta Socială Europeană revizuită, a afirmat în Decizia din 3 noiembrie 2004, pronunțată în Cauza *Federația Internațională a Drepturilor Omului contra Franței*, că „demnitatea umană este valoarea fundamentală și nucleul dreptului european al drepturilor omului, iar ocrotirea sănătății este o precondiție pentru menținerea demnității umane.”

50. Pe de altă parte, așa cum s-a reținut și mai sus, libertatea economică reprezintă deopotrivă un drept fundamental, complex, care poate fi privit atât ca element esențial al existenței economiei de piață, dar și ca expresie a libertății persoanei de a întreprinde acele activități economice prin care își asigură atât bunăstarea individuală, cât și creșterea și prosperitatea socială. Deși consacarea libertății economice și garantarea acestui drept se fac la nivelul Legii fundamentale, conținutul acestui drept și condițiile de exercitare se află într-o strânsă corelație cu celelalte drepturi fundamentale și se apreciază că protecția sa nu poate fi așezată la un nivel superior celei acordate înseși protecției sănătății, integrității corporale și fizice și, în ultimă instanță, protecției vieții individului, fără de care exercitarea oricărui alt drept fundamental nu poate fi concepută.

51. În continuare, Curtea reține că limitele aduse de către legiuitor exercițiului libertății economice prin dispozițiile art. 799

alin. (6) din Legea nr. 95/2006 nu aduc atingere înseși substanței acestui drept. Astfel, deținătorii autorizației de punere pe piață a medicamentelor nu sunt împiedicați să realizeze obiectivul activității economice pe care o desfășoară prin contractarea distribuției de medicamente cu distribuitorii angro și nici să stabilească criteriile după care vor selecta partenerii contractuali. Totodată, așa cum s-a reținut și mai sus, textul de lege, prin sintagma „*ia toate măsurile necesare*”, ține cont de situațiile obiective și de particularitățile activității economice.

52. Pe de altă parte, în lipsa unei măsuri de natura celei instituite prin textul de lege supus analizei de constituționalitate, Curtea apreciază că accesul efectiv al populației la medicamente ar putea fi afectat, cu ample efecte negative asupra sănătății și chiar a vieții.

53. Prin urmare, Curtea apreciază că obligația impusă de dispozițiile art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 în sarcina deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentelor ori a reprezentantului acestuia nu este o măsură disproporționată în raport cu obiectivul avut în vedere de legiuitor, astfel că nu se poate reține critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 45 și art. 53 din Constituție.

54. Curtea consideră că aceleași concluzii pot fi reținute și în ceea ce privește critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 16, art. 52 și art. 53 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.

55. Cu privire la aplicarea acestui act internațional în cadrul controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Decizia nr. 206 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 17 aprilie 2012, Decizia nr. 668 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iulie 2011 și Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 28 aprilie 2015, Curtea a arătat că aceasta este un act distinct ca natură juridică de celelalte tratate internaționale la care face referire art. 20 din Constituție, astfel încât textul constituțional care o vizează este art. 148 din Constituție și că, de principiu, dispozițiile sale sunt aplicabile în controlul de constituționalitate în măsura în care asigură, garantează și dezvoltă prevederile constituționale în materia drepturilor fundamentale, cu alte cuvinte, în măsura în care nivelul lor de protecție este cel puțin la nivelul normelor constituționale în domeniul drepturilor omului. De asemenea, Curtea a arătat că aceste criterii sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în privința exigențelor care rezultă atât din tratatele constitutive ale Uniunii Europene, cât și din actele secundare ale acesteia, în speță, directivele.

56. În privința aplicării actelor obligatorii ale Uniunii Europene în cadrul controlului de constituționalitate, Curtea a reținut că „folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate”.

57. Analizând dispozițiile Cartei Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene invocate de autorul excepției, Curtea apreciază că acestea întrunesc condițiile amintite în jurisprudența sa, întrucât au un conținut clar, lipsit de echivoc, și

se referă la conținutul și limitele exercițiului unui drept cu relevanță constituțională, așa cum este libertatea de a desfășura o activitate comercială, sau, în redactarea art. 45 din Constituție, libertatea economică.

58. Alături de argumentele invocate în susținerea constituționalității dispozițiilor art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 în raport cu prevederile art. 45 și art. 53 din Constituție, Curtea reține că nici conținutul prevederilor art. 16 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene nu consacră libertatea de a desfășura o activitate economică sub forma unui drept absolut. Astfel, în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, așa cum este Hotărârea din 22 ianuarie 2013, pronunțată în Cauza *Sky Österreich GmbH contra Österreichischer Rundfunk*, paragrafele, 42, 43, 45—50, s-a statuat că „protecția conferită de articolul 16 include libertatea de a desfășura o activitate economică sau comercială, libertatea contractuală și libera concurență, astfel cum rezultă din explicațiile referitoare la același articol, care trebuie luate în considerare, conform articolului 6 alineatul (1) al treilea paragraf TUE și articolului 52 alineatul (7) din cartă, în vederea interpretării acesteia (Hotărârea din 22 decembrie 2010, DEB, C-279/09, Rep., p. I-13849, punctul 32).” De asemenea, Curtea a precizat că „libertatea contractuală cuprinde, printre altele, libera alegere a partenerului economic (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 1991, Neu și alții, C-90/90 și C-91/90, Rec., p. I-3617, punctul 13), precum și libertatea de a stabili prețul pentru o prestație (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 martie 2007, Comisia/Belgia, C-437/04, Rep., p. I-2513, punctul 51, precum și Hotărârea din 19 aprilie 2012, F-Tex, C-213/10, punctul 45).” Cu toate acestea, instanța europeană a arătat că „libertatea de a desfășura o activitate comercială nu constituie o prerogativă absolută, ci trebuie să fie luată în considerare din perspectiva funcției sale în societate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2004, Spania și Finlanda/Parlamentul European și Consiliul, C-184/02 și C-223/02, Rec., p. I-7789, punctele 51 și 52, și Hotărârea din 6 septembrie 2012, Deutsches Weintor, C-544/10, punctul 54 și jurisprudența citată).” Prin urmare, în temeiul acestei jurisprudențe și având în vedere modul de redactare a articolului 16 din cartă, care este diferit de modul de redactare a celorlalte texte care consacră libertăți fundamentale în titlul II din aceasta, fiind însă apropiat de modul de redactare a anumitor dispoziții din titlul IV din aceeași cartă, Curtea a reținut că „libertatea de a desfășura o activitate comercială poate face obiectul unei serii ample de intervenții ale autorității publice, susceptibile să stabilească, în interesul general, limitări privind exercitarea activității economice”, iar „această circumstanță se reflectă în special în modul în care trebuie pus în aplicare principiul proporționalității în temeiul articolului 52 alineatul (1) din cartă.” Curtea a arătat că, „în conformitate cu această din urmă dispoziție, orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute de cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și trebuie, cu respectarea principiului proporționalității, să fie necesară și să răspundă efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.” În ceea ce privește proporționalitatea ingerinței constatate, Curtea a amintit că „principiul proporționalității impune, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, ca actele instituțiilor Uniunii să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite de reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (Hotărârea din 8 iulie 2010, Afton

Chemical, C-343/09, Rep., p. I-7027, punctul 45, și Hotărârea din 23 octombrie 2012, Nelson și alții, C-581/10 și C-629/10, punctul 71, precum și jurisprudența citată).”

59. Prin urmare, Curtea Constituțională apreciază că dispozițiile Cartei Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene nu conferă un grad suplimentar de protecție libertății economice față de cadrul constituțional național, iar concluziile rezultate în urma efectuării testului de proporționalitate raportat la art. 45 din Constituție se mențin și în privința criticilor vizând încălcarea art. 16, art. 52 și art. 53 din documentul internațional mai sus arătat.

60. În ceea ce privește critica formulată în raport cu dispozițiile Directivei Parlamentului European și a Consiliului 2001/83/CE din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman, Curtea reține că autorul excepției se referă la instituirea unor obligații în sarcina deținătorului autorizației de punere pe piață a medicamentelor și a reprezentantului acestuia care excedează sferei obligației de serviciu public reglementate de dispozițiile directivei mai sus amintite.

61. Analizând dispozițiile de lege criticate, Curtea constată că dispozițiile art. 799 din Legea nr. 95/2006 transpun pe plan intern dispozițiile art. 76 din Directiva 2001/83/CE. Comparând reglementarea europeană cu transpunerea sa în dreptul intern, Curtea observă că dispozițiile art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 instituie o obligație suplimentară în sarcina deținătorilor autorizației de punere pe piață a medicamentelor sau a reprezentanților acestora de a lua toate măsurile necesare astfel încât distribuția angro a medicamentelor să se realizeze prin minimum trei distribuitori angro autorizați.

62. Așa cum s-a arătat mai sus, aplicarea actelor obligatorii ale Uniunii Europene în cadrul controlului de constituționalitate este supusă unei duble condiționalități, iar una dintre cerințe este aceea ca dispozițiile europene să aibă relevanță constituțională. În speță, așa cum s-a reținut în ceea ce privește dispozițiile art. 16 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, o astfel de relevanță constituțională semnifică reglementarea unor aspecte esențiale ale libertății economice. Or, în ceea ce privește dispozițiile paragrafului 38 din preambulul Directivei 2001/83/CE, precum și cele ale art. 1 pct. 18 și art. 81 din același act, Curtea constată că acestea se referă la obligația de serviciu public, o condiție importantă pentru distribuția medicamentelor, dar care nu poate fi privită ca o componentă definitorie a libertății economice, neavând, prin urmare,

66. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Glaxosmithkline (GSK) — S.R.L. din București în Dosarul nr. 18.440/302/2015 al Judecătorei Sectorului 5 București și constată că dispozițiile art. 799 alin. (6) și art. 875 alin. (1) lit. n) și o) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Sectorului 5 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 13 decembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

relevanță constituțională. Prin urmare, Curtea constată că nu este competentă să analizeze conformitatea dispozițiilor art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006 cu prevederile Directivei 2001/83/CE invocate de autorul excepției.

63. În continuare, Curtea reține că, alături de dispozițiile art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006, autorul excepției critică și dispozițiile art. 875 alin. (1) lit. n) și o) din aceeași lege, dispoziții care sancționează contravențional, între altele, încălcarea obligației prevăzute de art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006. Astfel, dispozițiile art. 875 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 95/2006 sancționează distribuitorii angro în cazul nerespectării obligațiilor prevăzute la art. 699 pct. 19, art. 799 alin. (6) și la art. 804 alin. (2). Justificarea instituirii unei sancțiuni pentru distribuitorii angro în situația nerespectării prevederilor art. 799 alin. (6) este aceea că subiectele la care se referă acest din urmă text de lege pot avea și calitatea de distribuitori angro, calitatea de deținător al autorizației de punere pe piață a unui medicament suprapunându-se cu cea de distribuitor angro. În mod evident, textul de lege nu ar putea fi aplicat unor persoane care nu au calitatea prevăzută de art. 799 alin. (6) din Legea nr. 95/2006. Sancțiunea este amenda de la 50.000 lei la 100.000 lei și suspendarea autorizației de funcționare.

64. Doar în mod aparent, sancționarea distribuitorului angro care are și calitatea de deținător al autorizației de punere pe piață a unui medicament este superfluă, dacă se are în vedere că, distinct, prin dispozițiile art. 875 alin. (1) lit. o) din Legea nr. 95/2006, deținătorul autorizației de punere pe piață/reprezentantul acestuia este de asemenea sancționat pentru nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 699 pct. 19 și art. 804 alin. (2), precum și a obligațiilor stabilite potrivit art. 799 alin. (6). Astfel, Curtea observă că sancțiunea instituită de art. 875 alin. (1) lit. o) din Legea nr. 95/2006 este diferită, rezumându-se doar la aplicarea unei amenzi de 50.000 lei la 100.000 lei. Prin urmare, în cazul în care deținătorul autorizației de punere pe piață/reprezentantul acestuia este totodată și distribuitor angro, sancțiunea aplicată este amenda și suspendarea autorizației de funcționare ca distribuitor angro. Din contră, atunci când deținătorul autorizației de punere pe piață/reprezentantul acestuia nu cumulează și calitatea de distribuitor angro, sancțiunea aplicată este doar amenda.

65. Așa fiind, Curtea reține că dispozițiile art. 875 alin. (1) lit. n) și o) din Legea nr. 95/2006 au un conținut clar și previzibil, astfel că este lipsită de temeii critica acestor texte de lege în raport cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 27

din 19 ianuarie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor

art. 209 alin. (16) și art. 265 din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 și art. 265 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sorin-Petru Muntean în Dosarul nr. 173/59/2016 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 154D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 265 din Codul de procedură penală, deoarece autorul acesteia nu a arătat în mod concret în ce constă contrarietatea dintre conținutul normativ al textului legal contestat și prevederile constituționale invocate. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 din Codul de procedură penală, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 3/DL/UP din 2 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 173/59/2016, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 și art. 265 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Sorin-Petru Muntean într-o cauză având ca obiect soluționarea unei propuneri de arestare preventivă formulată în faza de urmărire penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la apărare și la înfăptuirea justiției, precum și dispozițiile referitoare la drepturile pe care le are orice acuzat din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, autorul a arătat că „argumentele în favoarea excepțiilor ridicate se regăsesc în Decizia Curții Constituționale nr. 336/2015 referitoare la termenul imperativ de 5 zile.” În acest sens este nemulțumit de

împrejurarea că propunerea de arestare preventivă nu a fost formulată de către procuror în termenul prevăzut de lege, deoarece reținerea sa s-a produs pentru o perioadă mai mare de 24 de ore, întinzându-se și pe durata în care a fost nevoit să asiste la efectuarea perchezițiilor, precum și pe durata cât a fost transportat de la domiciliu la sediul Direcției Naționale Anticorupție.

6. **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate vizează exclusiv prevederile art. 209 alin. (16) din Codul de procedură penală, întrucât numai acestea reglementează cu privire la termenul de formulare a propunerii de arestare preventivă pentru cazul în care inculpatul se află sub puterea unei ordonanțe de reținere. Deși formularea textului legal este imperativă („procurorul sesizează”), legea nu sancționează în niciun fel propunerea de arestare preventivă făcută cu depășirea termenului. În consecință, apreciază că pentru procuror termenul nu are caracter imperativ, ci de recomandare.

9. Rațiunea instituirii sale este de a acorda judecătorului de drepturi și libertăți un interval de timp suficient pentru ca, după înregistrarea și repartizarea aleatorie a dosarului la instanță, să deruleze activitățile procedurale legate de fixarea termenului de soluționare, încunoștințarea procurorului și a apărătorului inculpatului cu privire la ziua și ora ședinței de judecată și asigurarea apărării, conform dispozițiilor art. 225 alin. (2) din Codul de procedură penală.

10. Întrucât judecătorul de drepturi și libertăți nu este ținut să se pronunțe asupra propunerii de arestare preventivă până la expirarea duratei reținerii, așa cum se întâmplă în cazul propunerii de prelungire a arestării preventive — art. 235 alin. (6) din Codul de procedură penală —, ci numai să fixeze termenul de soluționare a propunerii înăuntrul termenului respectiv, nu se poate susține că depășirea acestuia de către procuror ar avea vreo consecință în planul dreptului la apărare al inculpatului. Astfel, în această situație, judecătorul se va pronunța asupra propunerii de arestare preventivă după expirarea duratei reținerii.

11. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 265 din Codul de procedură penală, **Guvernul** apreciază că este inadmisibilă, deoarece nu a fost motivată. Astfel, din încheierea de sesizare a Curții Constituționale rezultă că autorul a invocat încălcarea unor dispoziții constituționale, fără a arăta, însă, în ce constă aceasta. Or, în considerarea dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările trebuie motivate, simpla indicare a unor texte din Legea fundamentală, fără explicitarea pretensei relații de contrarietate dintre dispozițiile criticate și acestea, neputând avea valoarea unei motivări a excepției.

12. **Avocatul Poporului** apreciază că autorul excepției, în considerarea argumentelor expuse în Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, critică dispozițiile art. 209 din Codul de procedură penală cu referire la termenul stabilit prin alin. (16). În acest sens arată că a transmis punctul de vedere în sensul neconstituționalității art. 209 alin. (16) din Codul de procedură penală în dosarele nr. 111D/2016, nr. 784D/2015, nr. 1.791D/2015 și altele.

13. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 265 din Codul de procedură penală față de art. 24 și art. 124 din Constituție, Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale, reglementând mandatul de aducere, nu contravin dreptului la apărare și nici principiilor constituționale care guvernează înfăptuirea justiției.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 209 referitor la *Reținere* și art. 265 referitor la *Mandatul de aducere*, ambele din Codul de procedură penală. Curtea constată că, în realitate, autorul excepției este nemulțumit numai de soluția legislativă cuprinsă în alin. (16) al art. 209 din Codul de procedură penală referitoare la obligația procurorului de a sesiza judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă, în vederea luării măsurii arestării preventive față de inculpatul reținut, cu cel puțin 6 ore înainte de expirarea duratei reținerii acestuia, motiv pentru care urmează să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate art. 209 alin. (16) și art. 265 din Codul de procedură penală. Prin urmare, prevederile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 209: „(16) *Procurorul sesizează judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă, în vederea luării măsurii arestării preventive față de inculpatul reținut, cu cel puțin 6 ore înainte de expirarea duratei reținerii acestuia.*”;

— Art. 265: „(1) *O persoană poate fi adusă în fața organului de urmărire penală sau a instanței de judecată pe baza unui mandat de aducere, dacă, fiind anterior citată, nu s-a prezentat, în mod nejustificat, iar ascultarea ori prezența ei este necesară, sau dacă nu a fost posibilă comunicarea corespunzătoare a citației și împrejurările indică fără echivoc că persoana se sustrage de la primirea citației.*

(2) *Suspectul sau inculpatul poate fi adus cu mandat de aducere, chiar înainte de a fi fost chemat prin citație, dacă această măsură se impune în interesul rezolvării cauzei.*

(3) *În cursul urmăririi penale mandatul de aducere se emite de către organul de urmărire penală, iar în cursul judecării de către instanță.*

(4) *În cazul în care pentru executarea mandatului de aducere este necesară pătrunderea fără consimțământ într-un domiciliu sau sediu, în cursul urmăririi penale mandatul de aducere poate fi dispus, la cererea motivată a procurorului, de judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul.*

(5) *Cererea formulată de procuror, în cursul urmăririi penale, trebuie să cuprindă:*

a) *motivarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1) și (2);*

b) *indicarea infracțiunii care constituie obiectul urmăririi penale și numele suspectului sau al inculpatului;*

c) *indicarea adresei unde se află persoana pentru care se solicită emiterea mandatului de aducere.*

(6) *Cererea prin care se solicită, în cursul urmăririi penale, emiterea unui mandat de aducere se soluționează în camera de consiliu, fără citarea părților.*

(7) *În cazul în care apreciază că cererea este întemeiată, judecătorul de drepturi și libertăți dispune motivat, prin încheiere definitivă, admiterea solicitării parchetului și încuviințarea aducerii persoanei solicitate, emițând de îndată mandatul de aducere.*

(8) *Mandatul de aducere emis de judecătorul de drepturi și libertăți trebuie să cuprindă:*

a) *denumirea instanței;*

b) *data, ora și locul emiterii;*

c) *numele, prenumele și calitatea persoanei care a emis mandatul de aducere;*

d) *scopul pentru care a fost emis;*

e) *numele persoanei care urmează a fi adusă cu mandat și adresa unde locuiește. În cazul suspectului sau inculpatului, mandatul de aducere trebuie să menționeze infracțiunea care constituie obiectul urmăririi penale;*

f) *indicarea temeiului și motivarea necesității emiterii mandatului de aducere;*

g) *mențiunea că mandatul de aducere poate fi folosit o singură dată;*

h) *semnătura judecătorului și ștampila instanței.*

(9) *În cazul în care judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că nu sunt satisfăcute condițiile prevăzute la alin. (1), (2) și (4), dispune, prin încheiere definitivă, respingerea cererii, ca neîntemeiată.*

(10) *Mandatul de aducere emis de organul de urmărire penală, în cursul urmăririi penale, sau de instanță, în cursul judecării, trebuie să cuprindă, în mod corespunzător, mențiunile prevăzute la alin. (8).*

(11) *Organul judiciar ascultă, de îndată, persoana adusă cu mandat de aducere sau, după caz, efectuează de îndată actul care a necesitat prezența acesteia.*

(12) *Persoanele aduse cu mandat rămân la dispoziția organului judiciar numai pe durata impusă de audiere sau de îndeplinirea actului procesual care a făcut necesară prezența lor, dar nu mai mult de 8 ore, în afară de cazul când s-a dispus reținerea ori arestarea preventivă a acestora.”*

17. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 24 referitor la *Dreptul la apărare* și art. 124 referitor la *Înfăptuirea justiției*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 3 referitor la drepturile pe care le are orice acuzat din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 265 din Codul de procedură penală, Curtea constată că din analiza criticilor formulate, autorul excepției s-a limitat la o simplă invocare a unor temeuri constituționale fără a arăta în mod concret în ce constă contrarietatea astfel reclamată. Or, prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 impun cerința motivării sesizărilor, care implică atât invocarea normelor constituționale pretins încălcate, cât și expunerea argumentelor pe care este întemeiată critica de neconstituționalitate (a se vedea Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012). În aceste condiții, Curtea nu poate exercita controlul de constituționalitate, deoarece nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește motivarea

acesteia, fapt pentru care urmează să respingă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 265 din Codul de procedură penală.

19. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. (16) din Codul de procedură penală referitoare la reținere, Curtea constată că prin Decizia nr. 83 din 23 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2016, și Decizia nr. 316 din 17 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 9 august 2016, s-a mai pronunțat asupra unor critici similare. Astfel, Curtea a arătat că, prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive” atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea a observat că, potrivit normelor procesual penale cuprinse în art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, propunerea de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei se depun la judecătorul de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia, alin. (2) al aceluiași articol, în prima și ultima teză, stabilind că judecătorul de drepturi și libertăți fixează termen pentru soluționarea propunerii de prelungire a arestării preventive înainte de expirarea duratei măsurii, avocatul inculpatului este încunoștințat și i se acordă, la cerere, posibilitatea de a studia dosarul cauzei. Reglementarea acestui termen are drept scop acordarea unui interval de timp suficient pentru ca atât propunerea de prelungire a arestării preventive, cât și, eventual, contestația formulată de procuror în temeiul art. 204 alin. (5) din Codul de procedură penală, în caz de respingere a propunerii de prelungire a arestării preventive, să fie soluționate cu respectarea dreptului la apărare și garantarea libertății individuale a inculpatului arestat, înainte de expirarea duratei măsurii preventive (a se vedea paragraful 19 din decizia precitată). Plecând de la premisa potrivit căreia atât propunerea de prelungire a arestării preventive, cât și contestația formulată de procuror în temeiul art. 204 alin. (5) din Codul de procedură penală trebuie soluționate înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispuse anterior, Curtea a statuat că, prin calificarea termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive” ca fiind un termen de recomandare a cărei nerespectare nu atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, se ajunge la încălcarea art. 24 din Constituție și art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

20. În ceea ce privește reținerea și soluționarea propunerii luării măsurii arestării preventive față de inculpatul reținut, prin Decizia nr. 83 din 23 februarie 2016, Curtea a constatat că măsura reținerii este reglementată în cuprinsul art. 209—210 din Codul de procedură penală, fiind o măsură privativă de libertate ce se caracterizează, printre altele, prin faptul că poate fi dispusă exclusiv în cursul urmăririi penale. Din această perspectivă, Curtea a constatat că, în analiza criticilor de neconstituționalitate formulate, trebuie pornit de la coroborarea dispozițiilor art. 209—210 din Codul de procedură penală cu cele ale art. 203—204 și art. 223—227 din același act normativ. Astfel, potrivit art. 209 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, organul de cercetare penală sau procurorul poate dispune reținerea, pentru cel mult 24 de ore, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 202 din același cod. Totodată, conform art. 209 alin. (16) din Codul de procedură penală, procurorul sesizează judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă, în vederea luării măsurii arestării

preventive față de inculpatul reținut, cu cel puțin 6 ore înainte de expirarea duratei reținerii acesteia.

21. Așa fiind, Curtea a constatat că procurorul, dacă apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, întocmește o propunere motivată de luare a măsurii arestării preventive față de inculpat, cu indicarea temeiului de drept, propunere care, împreună cu dosarul cauzei, se prezintă judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul de reținere, locul unde s-a constatat săvârșirea infracțiunii ori sediul parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea. Potrivit art. 225 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, judecătorul de drepturi și libertăți sesizat stabilește termenul de soluționare a propunerii de arestare preventivă, fixând data și ora la care soluționarea va avea loc, în cazul inculpatului aflat în stare de reținere, termenul de soluționare a propunerii de arestare preventivă trebuind fixat înainte de expirarea duratei reținerii. Judecătorul de drepturi și libertăți, dacă apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, admite propunerea procurorului și dispune arestarea preventivă a inculpatului, prin încheiere motivată, iar, dacă apreciază că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru arestarea preventivă a inculpatului, respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului, dispunând punerea în libertate a inculpatului reținut [a se vedea art. 226 alin. (1) și art. 227 alin. (1) din Codul de procedură penală]. Împotriva acestor încheieri, inculpatul și procurorul pot formula contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare, potrivit art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală.

22. În ceea ce privește soluționarea contestației, Curtea a constatat că prevederile art. 204 alin. (5) din Codul de procedură penală dispun în sensul în care contestația formulată de procuror împotriva încheierii prin care s-a dispus respingerea propunerii de prelungire a arestării preventive, revocarea unei măsuri preventive sau înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă se soluționează înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispuse anterior. Astfel, din conținutul acestui articol reiese că, spre deosebire de situația respingerii propunerii de prelungire a arestării preventive, în situația respingerii propunerii luării măsurii arestării preventive, soluționarea contestației formulate de procuror nu este ținută să se realizeze înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispuse anterior, adică înainte de expirarea măsurii reținerii.

23. Având în vedere argumentele invocate, Curtea a reținut că, din punct de vedere temporal, în cazul soluționării propunerii luării măsurii arestării preventive față de inculpatul reținut, obligațiile ce incumbă procurorului și instanței judecătorești, din perspectiva criticilor de neconstituționalitate, sunt cele referitoare la sesizarea instanței judecătorești și la fixarea termenului de soluționare a propunerii înainte de expirarea duratei reținerii. Astfel, pronunțarea efectivă asupra propunerii luării măsurii arestării preventive față de inculpatul reținut prin admiterea sau respingerea acesteia, precum și soluționarea contestației formulate de procuror împotriva respingerii acestei propuneri pot interveni, în funcție de circumstanțele cauzei și după încetarea duratei reținerii.

24. Prin urmare, avocatul inculpatului poate solicita el însuși un termen pentru studierea dosarului și formularea apărării dacă consideră că timpul scurs între momentul la care a luat cunoștință de data și ora la care soluționarea propunerii va avea loc și soluționarea acesteia nu este suficient pentru realizarea unei apărări eficiente și adecvate. Totodată, instanța de judecată, dacă apreciază că este necesar, poate amâna pronunțarea în scopul studierii dosarului cauzei pentru a putea delibera și dispune în cunoștință de cauză cu privire la

propunerea luării măsurii privative de libertate, astfel încât să fie înlăturat arbitriul din soluția sa.

25. De asemenea, Curtea a mai reținut că soluționarea propunerii luării măsurii arestului preventiv trebuie realizată în acord cu prevederile art. 5 paragraful 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin pronunțarea asupra măsurii „în termen scurt”. Astfel, judecătorul de drepturi și libertăți investit cu soluționarea propunerii luării

măsurii arestului preventiv, în funcție de circumstanțele fiecărei cauze, trebuie să pună în balanță toate elementele specifice cauzei pentru satisfacerea atât a dreptului la apărare, cât și a dreptului de soluționare a cauzei într-un termen rezonabil.

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina modificarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor anterior menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 265 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sorin-Petru Muntean în Dosarul nr. 173/59/2016 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 209 alin. (16) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 19 ianuarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 28

din 19 ianuarie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (4) și (7) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Ministerul Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus concluzii scrise.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (4) și (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Cristian în Dosarul nr. 8.206/105/2015/a4 al Tribunalului Prahova — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 168D/2016.

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea nr. 39 din 3 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 8.206/105/2015/a4, **Tribunalul Prahova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (4) și (7) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ilie Cristian într-o cauză având ca obiect verificarea măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece nu stabilesc o durată maximă a măsurii controlului judiciar în procedura de cameră preliminară și nici nu reglementează cu privire la data de început și de sfârșit a măsurii. Totodată, aceasta reprezintă o ingerință care nu este proporțională cu cauza care a determinat-o, respectiv asigurarea instrucției penale, întrucât atât timp cât măsura poate fi dispusă pe o perioadă nelimitată, nu se asigură un just echilibru între interesul public și cel individual. Or, restrângerea exercițiului drepturilor sau libertăților fundamentale trebuie să aibă nu numai caracter excepțional, ci și temporar.

7. **Tribunalul Prahova — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât măsura controlului judiciar constituie o ingerință în dreptul fundamental la libertatea individuală garantat de art. 23 din Constituție, respectiv o măsură intruzivă ce poate afecta și alte drepturi și libertăți fundamentale, respectiv libera circulație. Se arată că ingerința analizată nu este proporțională cu cauza care a determinat-o, respectiv asigurarea instrucției penale, întrucât nu asigură un just echilibru între interesul public și cel individual, atât timp cât dispozițiile legale a căror neconstituționalitate se invocă nu precizează durata maximă pentru care se poate dispune măsura controlului judiciar în procedura de cameră preliminară.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, potrivit art. 215¹ alin. (6) și (8) din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, durata măsurii controlului judiciar nu poate să depășească un an, dacă pedeapsa prevăzută de lege este amendă sau închisoarea de cel mult 5 ani, respectiv 2 ani, dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de 5 ani, iar, în cursul judecății în primă instanță, durata totală a controlului judiciar nu poate depăși un termen rezonabil și, în toate cazurile, nu poate depăși 5 ani de la momentul trimiterii în judecată.

10. Referitor la procedura camerei preliminare, Guvernul a menționat că aceasta este o etapă premergătoare fazei de judecată, fiind concepută de legiuitor ca o procedură-filtru, în cadrul căreia se examinează competența instanței, legalitatea rechizitoriului, legalitatea actelor de urmărire penală și a probelor administrate în faza de urmărire penală. Potrivit art. 343 din Codul de procedură penală, momentul de început al acestei proceduri îl constituie înregistrarea cauzei la instanță, iar durata sa este limitată în timp, neputând depăși 60 de zile.

11. Rezultă, așadar, că durata controlului judiciar în procedura camerei preliminare este limitată în mod implicit prin faptul că însăși această procedură are prevăzută o durată maximă, iar, pe de altă parte, prin aceea că durata măsurii luate/ menținute în cursul camerei preliminare se socotește — conform art. 215¹ alin. (8) din Codul de procedură penală — în durata maximă a măsurii dispuse în cursul judecății. Se mai subliniază că, potrivit art. 207 alin. (7) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară este obligat să verifice periodic, și nu mai târziu de 60 de zile, dacă mai subzistă temeiurile pentru care măsura preventivă a fost dispusă/ menținută; or, inclusiv această dispoziție legală sugerează caracterul temporar al măsurii preventive.

12. Întrucât măsura preventivă a controlului judiciar este esențialmente temporară, caracterizându-se printr-o durată limitată inclusiv în procedura camerei preliminare, reglementarea

criticată asigură o justă proporționalitate între această ingerință în dreptul la libertate individuală și scopul urmărit, desfășurarea în bune condiții a procesului penal.

13. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, din coroborarea art. 207 alin. (7) cu art. 343 din Codul de procedură penală rezultă fără dubii că măsura controlului judiciar poate fi dispusă în procedura de cameră preliminară pe o durată de maximum 60 de zile.

14. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (4) din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului apreciază că aceste prevederi sunt, de asemenea, constituționale.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 207 alin. (4) și (7) cu denumirea marginală *Verificarea măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară*. Dispozițiile alin. (7) al art. 207 din Codul de procedură penală au fost introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 911 din 15 decembrie 2014, aprobată cu modificări prin Legea nr. 75/2016 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 29 aprilie 2016. Textele criticate au următorul conținut:

„(4) Când constată că temeiurile care au determinat luarea măsurii se mențin sau există temeiuri noi care justifică o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară dispune prin încheiere menținerea măsurii preventive față de inculpat.[...]”

(7) *Judecătorul de cameră preliminară, în cursul procedurii de cameră preliminară, verifică, din oficiu, periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii controlului judiciar ori a controlului judiciar pe cauțiune sau dacă au apărut temeiuri noi, care să justifice menținerea acestei măsurii. Dispozițiile alin. (2)—(5) se aplică în mod corespunzător.*”

18. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 23 referitor la *Libertatea individuală*, art. 25 referitor la *Libera circulație*, art. 26 referitor la *Viața intimă, familială și privată*, art. 32 referitor la *Dreptul la învățătură* și art. 53 referitor la *Restrangerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că o critică similară a fost supusă controlului său și dezlegată prin Decizia nr. 257 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 19 iulie 2016. Astfel, prin decizia precitată, paragrafele 28—30, Curtea a statuat că, potrivit art. 215¹ alin. (7) din Codul de procedură penală, în cadrul procedurii de cameră preliminară judecătorul

poate dispune luarea măsurii controlului judiciar pe o durată ce nu poate depăși 60 de zile. În reglementarea dispozițiilor procesual penale, legiuitorul a folosit două sintagme, și anume „durata” și „durata totală”. Astfel, prima dintre acestea, regăsită și în cuprinsul art. 215¹ alin. (7), se referă la durata măsurii controlului judiciar dispuse de judecător la un moment dat cu privire la un inculpat. Sintagma „durata totală” se referă la durata maximă a măsurii controlului judiciar care poate fi dispusă și care este rezultatul însumării tuturor măsurilor pe care judecătorul le-a dispus la un moment dat față de același inculpat. În continuare, Curtea a reținut că dispozițiile art. 215¹ alin. (8) din Codul de procedură penală reglementează două ipoteze. Prima se referă la durata totală a controlului judiciar în cursul judecării în primă instanță, care nu poate depăși un termen rezonabil, iar cea de-a doua se referă la durata totală a măsurii controlului judiciar dispuse după trimiterea în judecată, care nu poate depăși 5 ani calculați din acest moment.

20. În ceea ce privește momentul trimiterii în judecată, Curtea a mai reținut că, potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, acesta coincide cu cel al învestirii judecătorului de cameră preliminară cu verificarea competenței, a legalității sesizării instanței, a legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, acesta fiind momentul de început în calcularea termenului total de 5 ani. Așa fiind, Curtea a constatat că dispozițiile art. 215¹ alin. (8) teza a doua din Codul de procedură penală se aplică inclusiv în procedura camerei preliminare, astfel că nu poate fi reținută critica autorilor excepției potrivit căreia în această fază nu este prevăzută durata maximă a măsurii controlului judiciar.

21. De asemenea, prin Decizia nr. 505 din 5 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 818 din 17 octombrie 2016, paragraful 23, Curtea a mai statuat că, din interpretarea dispozițiilor art. 215¹ alin. (7) și (8) din Codul de procedură penală, reiese că — similar reglementării în materie de arestare preventivă, analizată prin Decizia nr. 217 din 12 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 21 iunie 2016 —, în cazul în care măsura controlului judiciar a fost dispusă și prelungită succesiv în faza de urmărire penală, iar ulterior a fost întocmit rechizitoriul, atunci durata totală a măsurii controlului judiciar, în cursul judecării în primă instanță, nu poate depăși un termen rezonabil și, în toate cazurile, nu poate depăși 5 ani de la momentul trimiterii în

judecată, care este chiar momentul intrării cauzei în procedura de cameră preliminară. Ca atare, în cursul acestei proceduri, judecătorul de cameră preliminară, verificând, din oficiu, periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii controlului judiciar sau dacă au apărut temeiuri noi, care să justifice menținerea acestei măsuri, poate menține succesiv măsura controlului judiciar, fără a se aduce, în acest mod, vreo atingere dreptului la un proces echitabil consacrat de prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție.

22. Curtea a mai observat că, în cazul procedurii camerei preliminare, nu se prevede o durată totală a controlului judiciar, pentru că nu există un risc crescut al depășirii unui termen rezonabil pentru o astfel de măsură, având în vedere că această fază a procesului penal este una care, prin natura ei, nu se întinde pe o durată mare de timp. În plus, dacă termenul de recomandare de 60 de zile prevăzut de dispozițiile art. 343 din Codul de procedură penală pentru procedura camerei preliminare este depășit, judecătorul de cameră preliminară poate, din oficiu sau la cerere, să dispună revocarea măsurii preventive a controlului judiciar atunci când constată, potrivit art. 242 alin. (1) din Codul de procedură penală, că au încetat temeiurile care au determinat-o ori au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii, inclusiv depășirea unui termen rezonabil (paragraful 25).

23. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textele de lege ce fac obiectul excepției, a art. 53 alin. (1) din Legea fundamentală, aceasta nu poate fi reținută, prevederile constituționale invocate fiind aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care nu s-a constatat.

24. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, Curtea constată că soluția și considerentele ce au fundamentat deciziile mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, inclusiv cu privire la dispozițiile art. 207 alin. (4) care reglementează posibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a menține o măsură preventivă (deci inclusiv măsura preventivă a controlului judiciar dispusă în cauză), dacă constată că temeiurile care au determinat luarea măsurii subzistă sau există temeiuri noi care justifică o măsură preventivă.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ilie Cristian în Dosarul nr. 8.206/105/2015/a4 al Tribunalului Prahova — Secția penală și constată că dispozițiile art. 207 alin. (4) și (7) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Prahova — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 ianuarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

